

Londra: o capitală mare și prosperă, veche de două mii de ani, care sub conducerea magicienilor aspira să devină centrul lumii. Cel puțin, ca dimensiune, reușise. Crescuse vastă și de neîntrecut în banchete bogate, extravagante.

Orașul se întindea pe câțiva kilometri de fiecare parte a Tamisei, presărat cu palate, turnuri, biserici și bazaruri. La orice oră, orice colțisor mustea de agitație. Străzile erau aglomerate, înțesate de turiști, muncitori și alt gen de trafic uman, în vreme ce aerul zumzăia invizibil la trecerea impilor, ocupați să îndeplinească diferite comisiuni stăpânilor lor.

Pe cheiurile aglomerate ce se prelungeau până în apele cenușii ale Tamisei, batalioane de soldați și birocrați așteptau să se îmbarce în călătorii în jurul lumii. În umbra vapoarelor de pasageri, învelite în fier, vapoare de mărfuri de diferite forme și mărimi, colorate, își disputau cu larmă malul fluviului. Galioane din Europa, pline de forfotă; corăbii arabe cu pânze subțiri, încărcate cu mirodenii; vechituri cu prova ridicată, venite din China; goelete elegante, cu catarg subțire din America – toate erau înconjurate și ținute astfel pe loc de micuțele bărci ale luntrașilor de pe Tamisa, care își strigau cu voce tare oferta de a-i conduce pe pasageri în port.

Două inimi alimentau metropola. La est era districtul City, unde comercianți din țări îndepărtate se adunau să-și schimbe mărfurile; la vest, era locul unde magicienii munceau neîntrerupt să-și extindă și să-și protejeze teritoriile lor din străinătate.

Băiatul mersese în centrul Londrei cu treabă; acum se întorcea pe jos spre Westminster. Mergea cu pași rari: deși era încă devreme,

dimineața era deja foarte caldă, iar băiatul simțea cum i se adună broboane de transpirație pe sub gulerul cămășii. O adiere ușoară de vânt îi umflase poalele hainei sale lungi, negre și i le ridicase la spate în timpul mersului. Băiatul era conștient de acest efect, care îl încânta. I se părea că-l face impresionant și ușor macabru; simțea cum trecătorii întorceau privirea după el. În zilele în care vântul bătea *foarte tare*, haina sa fâlfâia aproape la orizontală; atunci nu i se mai părea că arată așa de cochec.

Traversă strada Regent și trecu printre clădirile albe în stil regent spre Haymarket, unde măturătorii curățau strada cu măști și perii în fața intrărilor teatrelor, iar tineri vânzători de fructe deja începuseră să-și etaleze marfa. O femeie ducea o tavă încărcată cu un morman înalt de portocale coloniale coapte, care erau greu de găsit în Londra de când începuseră războaiele sud-europene. Băiatul se apropie de ea; din mers, aruncă cu pricepere o monedă exact în micul vas de cositor care-i atârna acesteia la gât și, cu o mișcare la fel de sigură, întinse mâna și apucă o portocală din vârful grămezii. Apoi, fără să se oprească, își văzu de drum, ignorând mulțumirile femeii. Haina îi flutura în urmă impresionant.

Cu câteva zile în urmă, în Trafalgar Square fuseseră instalați câțiva stâlpi înalți, fiecare învelit în zeci de panglici colorate, dispuse în spirală; în acel moment, grupuri de lucrători cocoțați pe vânciuri prindeau frânghiile de vârfurile acestora. De fiecare frânghie atârnuau unul lângă altul vesele steaguri roșii, albe și albastre. Băiatul se opri să-și curețe portocala și urmări cu privirea operațiunea.

Un lucrător trecu pe lângă el, transpirat tot sub povara unui balot de pânză de steaguri.

Băiatul strigă după el:

– Hei, amice! Pentru ce-s pregătirile astea?

Bărbatul întoarse capul, zări haina neagră, lungă a băiatului și imediat încercă să schițeze un salut stângaci cu mâna la tâmplă. Jumătate din grămada de pânză îi alunecă din brațe și căzu pe jos.

– E pentru mâine, domnule, zise el. E ziua Fondatorului! Sărbătoare națională, domnule!

– A, da! Desigur! Ziua de naștere a lui Gladstone! Am uitat!

Băiatul aruncă o bucată de coajă de portocală în șanțul de la marginea drumului și o porni din loc, lăsându-l pe lucrător să înjure printre dinți, în timp ce încerca să se descurce singur cu balotul de pânză răvășit.

Băiatul merse, la Whitehall, o zonă cu clădiri masive, cenușii, peste care se așternuse izul de putere îndelung instaurată. Aici, arhitectura în sine reușea să-l domine și să-l intimideze pe orice privitor obișnuit: stâlpi mari de marmură; uși vaste de bronz; zeci și sute de ferestre cu lumini aprinse la orice oră; statui de granit ale lui Gladstone și alte altor personalități memorabile, cu un zâmbet încremenit pe chipurile ridate, ce promiteau măsuri riguroase de justiție pentru toți dușmanii Statului. Însă băiatul le depăși cu pași ușori, decojind portocala cu lipsa de interes a unui născut în acele locuri. Salută din cap un polițist, își arată din fugă legitimația unui paznic și intră printr-o poartă laterală în curtea Ministerului de Interne. Abia aici se opri, la umbra unui nuc cu coroană largă, înfulecă restul de portocală, își șterse mâinile cu batista și își aranjă gulerul, manșetele și cravata. Își trecu încă o dată mâna prin păr, dându-l peste cap. Bun! Acum era pregătit. Era momentul să meargă la serviciu.

Trecuseră mai bine de doi ani de la revolta lui Lovelace și de la neașteptata intrare a lui Nathaniel în elita societății. Avea deja paisprezece ani, era mai înalt cu un cap față de momentul când lăsase Amuleta din Samarkand în custodia protectoare a guvernului recunosător; se mai împlinise și la corp, însă avea aceeași constituție de sfrijit, iar părul negru îi atârna lung și lăptos în jurul feței, după moda vremii. Fața îi era slabă și palidă de la lungile ore de studiu; iar mișcările sale se caracterizau printr-o energie abia reținută.

Fiind un bun observator, Nathaniel remarcase de la început că printre magicienii care lucrau, aparențele erau un factor important în menținerea unui statut anume. La vederea unei vestimentații ponosite, aceștia se încruntau; într-adevăr, acest detaliu era o marcă evidentă a unui talent mediocru, iar el nu intenționa să lase această impresie. Din leafă pe care o primea de la departamentul său își cumpăraseră un costum negru, pe corp, și o haină lungă, italienească, piese vestimentare pe care el le considera teribil de la modă. Purta

pantofi înguști, ușor ascuțiți și avea o colecție de batiste în culori țipătoare, care reprezentau o explozie de culoare la pieptul lui. Îmbrăcat la patru ace, băiatul obișnuia să treacă pe sub arcadele corpurilor de clădire de la Whitehall, ținând strâns în brațe teancuri de hârtii, cu un mers hotărât, cu pași mari, deșirați, care aduceau puțin cu mersul unei berze.

Bineînțeles că își ținea secret numele de botez. Colegii și asociații săi îl știau numai cu numele său de adult, John Mandrake.

Alți doi magicieni mai avuseseră acest nume, însă nici unul nu fusese renumit. Primul fusese un alchimist de pe vremea reginei Elisabeta, care transformase plumbul în aur într-un experiment celebrat în fața întregii curți. Mai târziu însă se aflase că îi reușise acest lucru deoarece învelise bile de aur cu o foiță subțire de plumb, care dispărea când acestea erau ușor încălzite. Ingenuitatea sa fusese aplaudată, însă, fără doar și poate, a sfârșit decapitat. Cel de-al doilea John Mandrake era fiul unui fabricant de mobilă care își petrecuse toată viața studiind diferitele variante ale microspiritelor demonice. Reușise să întocmească o listă de 1 703 subtipuri, care de care mai puțin relevante, până în momentul când un gărgăune pitic, cu aripioare verzi, îl înțepase într-o zonă neprotejată; savantul se umflase cât un dulap și apoi murise.

Carierele lipsite de glorie ale predecesorilor săi nu-l îngrijorau pe Nathaniel. De fapt, chiar îi dădeau satisfacție, întrucât spera ca acest nume să devină celebru datorită lui.

Mentorul lui Nathaniel era doamna Jessica Whitwell, o femeie-magician căreia nu i se putea ghici vârsta, cu păr alb, tuns scurt și o siluetă slabă, aproape scheletică. Era considerată ca fiind unul dintre cei mai puternici patru magicieni din guvern și era de multă vreme o persoană influentă în stat. Aceasta recunoscuse talentul discipolului ei și se apucase să-l dezvolte din plin.

Locuind într-un apartament spațios în vila de pe malul fluviului a îndrumătoarei sale, Nathaniel ducea o existență disciplinată, bine organizată. Casa era modernă, puțin mobilată, cu covoare gri-bej ca blana de râs și cu pereți de un alb dezolant. Mobila era confecționată din sticlă și metal argintat, precum și din lemn de culoare deschisă,

provenit din pădurile nordice. Locuința avea o atmosferă rece, de serviciu, aproape aseptică, pe care Nathaniel ajunsese cu timpul să o aprecieze foarte mult: dădea impresia de control, de claritate și eficiență, toate embleme ale tipologiei magicianului contemporan.

Stilul doamnei Whitwell își pusese amprenta chiar și asupra bibliotecii. În multe imobile magice, bibliotecile erau încăperi sumbre, întunecate, cu cărți legate în piei de animale exotice, cu pentagrame sau blesteme runice brodate pe cotor. Însă acest aspect, aflase acum Nathaniel, ținea de *moda secolului trecut*. Doamna Whitwell ceruse tipografiei Jaroslav, care era și legătorie, să-i procure coperte uniforme, legate în piele albă pentru toate volumele ei, care ulterior fură catalogate și ștampilate cu numere de identificare, imprimate cu cerneală neagră.

În centrul acestei camere cu pereți albi și cărți albe, aranjate ordonat, se afla o masă dreptunghiulară din sticlă, la care Nathaniel stătea așezat două zile pe săptămână și lucra la dezlegarea misterelelor mai complicate.

În primele luni ale uceniciei sale la doamna Whitwell, Nathaniel se lansase într-o etapă de studiu intensiv și, spre suprinderea și aprecierea acesteia, ajunsese într-un timp record să învețe la perfecție treptele succesive de invocare. Băiatul progresă în câteva zile de la nivelul inferior de demon (microspirite, moli și spiriduș-goblin), la cel mediu (toată gama de folioți) și avansat (djinni de diferite caste).

După ce îl urmări cum alungă un djinn vânjos cu un mecanism improvizat care îi administră acestuia o palmă peste șezutul său albastru, mentora sa își exprimă admirația:

— Ești un talent înăscut, John, zise ea, un talent înăscut! Ai dat dovadă de curaj și de memorie bună și la Heddleham Hall, când l-ai alungat pe demonul acela, dar nu mi-am închipuit că ai să fii atât de priceput la invocările generale. Muncește mult și vei ajunge departe!

Nathaniel îi mulțumi cu falsă modestie. Nu-i spusese că majoritatea acestor acțiuni nu erau ceva nou pentru el, că încă de la doisprezece ani convocase un djinn de rang mediu. Nu pomeni nimănui despre asocierea sa cu Bartimaeus.

Doamna Whitwell îi recompensă precocitatea cu noi secrete și lecții, exact ceea ce își dorise Nathaniel dintotdeauna. Sub îndrumarea

ei, băiatul învăță arta constrângerii demonilor la sarcini multiple sau semipermanente, fără să recurgă la instrumente greoaie, cum ar fi Pentagrama lui Adelbrandt. Află cum să se protejeze de spioni inamici, ținând în jurul lui pânze cu senzori; cum să dejoace atacurile surpriză, invocând Vrăji rapide de Vârtejuri care înghițeau magia agresivă și o purtau undeva departe. Într-un timp foarte scurt, Nathaniel absorbise tot atâtea noi cunoștințe câte aveau colegii săi cu cinci, șase ani mai mari decât el. Era acum pregătit pentru prima sa slujbă.

*

În cazul magicienilor cu perspective promițătoare, se obișnuia să le fie date locuri de muncă în posturi inferioare ale ministerelor, ca modalitate de a-i instrui în uzul puterii. Vârsta la care se întâmpla acest lucru diferea în funcție de talentul ucenicului și de influența profesorului acestuia. La Nathaniel a mai contat un factor, și anume acela că în toate cafenelele din Whitehall se știa că însuși prim-ministrul îi urmărește îndeaproape și binevoitor cariera. Fapt care însemna din start că flăcăul era obiectul atenției generale.

Îndrumătoarea sa îl avertizase în privința acestui lucru.

– Ține-ți secretele numai pentru tine! Mai ales numele tău de botez, dacă ți-l știi! Ține-ți gura închisă ca o scoică, altfel vor afla totul de la tine!

– Cine? întrebă el.

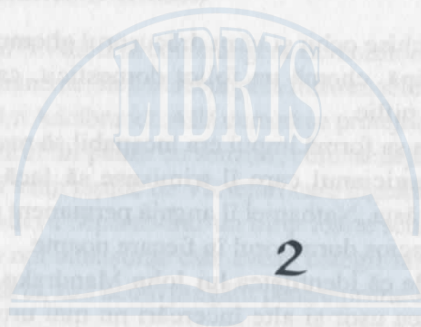
– Dușmanii pe care încă nu ți i-ai făcut! Le place să-și facă planuri din timp.

Numele de botez al unui magician era, desigur, o sursă de mare slăbiciune, dacă era descoperit de un altul, iar Nathaniel și-l păstra secret pe al lui cu foarte mare atenție. Totuși, la început, fu privit ca o pradă ușoară. La petreceri, frumoase femei-magician îl abordau, adresându-i șoptit complimente, înainte de a se interesa de originile sale. Nathaniel reușea destul de ușor să țină la distanță aceste ispitiri evidente, însă urmărea alte metode mai periculoase. La un moment dat, un imp îl vizită în timpul somnului, susurându-i cuvinte blânde în ureche, întrebându-l care este numele lui. Poate că numai dangătul puternic al Big Ben-ului de pe malul celălalt al fluviului a împiedicat o destăinuire necontrolată. Când bătu ora fixă,

Nathaniel se trezi, deschise ochii și văzu drăcușorul ghemuit pe tăblia patului; într-o clipă, chemă un foliot domesticit, care puse mâna pe imp și îl făcu piftie.

Din păcate, în noua sa formă impul era incapabil să mai dezvăluie ceva legat de magicianul care îl trimisese să facă această treabă. După episodul ăsta, Nathaniel îl angajă permanent pe foliot pentru a-i păzi conștiincios dormitorul în fiecare noapte.

Curând era limpede că identitatea lui John Mandrake nu avea să fie compromisă prea ușor și alte încercări nu mai urmară. La scurt timp după aceea, când nici nu împlinise bine paisprezece ani, veni așteptata numire în funcție și tânărul magician se alătură Ministerului de Interne.

În biroul său, Nathaniel fu întâmpinat de căutătura cruntă a secretarului și de un teanc de ziare noi așezate pe sertărașul de corespondență.

Secretarul, un tinerel șleampăt cu păr dat cu ulei de ghimbir, se opri în loc tocmai când era pe punctul de a ieși din cameră.

– *Ai întârziat*, Mandrake! spuse el și își ridică ochelarii pe nas cu un gest nervos, rapid. Ce scuză mai ai de data asta? Știi că ai și tu niște responsabilități, ca și noi cei cu *normă întreagă*!

Rămăsese lângă ușă, cu nasul încrețit tot de atâta încruntare.

Magicianul se așeză pe scaunul său și se lasă pe spate. Fu tentat să-și ridice picioarele pe birou, dar renunță la idee, gândindu-se că prea s-ar da în spectacol. Se mulțumi doar să afișeze un zâmbet le-neș și comentă:

– Am fost cu domnul Tallow la locul unde s-a petrecut un incident! Am lucrat acolo de la șase. Poți să-l întrebi când se întoarce; e posibil să-ți dea și niște detalii, asta dacă nu sunt *prea* secrete! Dar tu ce-ai făcut până acum, Jenkins? Sper că ai fotocopiat din greu materiale!

Secretarul scoase un zgomot ascuțit printre dinți și își împinse și mai sus ochelarii pe nas.

– Ține-o așa, Mandrake! Ține-o tot așa! Oi fi tu acum „copi-lul-minune“ al prim-ministrului, dar cât o să mai dureze *asta* dacă nu dai rezultate? Alt incident? Al doilea din săptămâna asta? Curând ai să te întorci iarăși la spălat câni de ceai, și atunci mai vedem noi!

Zicând acestea, secretarul ieși valvârtej din cameră.

Băiatul se strâmbă în direcția ușii închise și apoi, preț de câteva secunde, rămase cu privirea în gol. Plictisit, se frecă la ochi și se uită la ceasul de la mână. Era abia 9.45. Ziua se anunța deja a fi una lungă.

Teancul mișcător de hârtii de pe birou aștepta ca el să-l ia în primire. Trase adânc aer în piept, își aranjă manșetele cămășii și întinse mâna după dosarul din vârf.

Din motive personale, Nathaniel fusese de mult interesat de Interne, un subminister din dispozitivul extins al Securității, condus de Jessica Whitwell. Internele conduceau anchete privind diverse tipuri de activitate infracțională, cu precădere acțiunile de revoltă ale străinilor și actele de terorism intern, direcționate împotriva statului. La intrarea sa în minister, Nathaniel primi doar activități umile, cum ar fi de îndosariere, fotocopiere și prepararea ceaiului. Însă nu zăbovi mult cu aceste sarcini.

Promovarea sa rapidă, nu se datora (după cum șopteau rivalii săi) pur și simplu unui caz de nepotism. Este adevărat că se bucurase de bunăvoința prim-ministrului și de influența îndrumătoarei sale, doamna Whitwell, pe care nici unul dintre magicienii din cadrul Ministerului de Interne nu voia să o supere cu ceva. Și totuși, asta nu l-ar fi ajutat cu nimic, dacă ar fi fost incompetent sau pur și simplu mediocru în meșteșugul lui. Însă Nathaniel avea vocație și, mai mult decât atât, muncea mult. Ascensiunea sa fu rapidă. În câteva luni trecu printr-o serie de banale slujbe funcționărești, până când – înainte de a împlini cincisprezece ani – ajunsese însuși asistentul ministrului de Interne, domnul Tallow.

Bărbat scund, solid, cu conformație și temperament de taur, domnul Tallow era în momentele sale bune aspru și tăios, înclinat spre izbucniri bruște de furie incandescentă, care îi puneau mereu pe fugă pe polițiștii din departamentul său. Pe lângă faptul că era iute la mânie, se mai distingea prin ceva aparte, și anume: un ten neobișnuit de gălbui, nuanța narciselor galbene, deschise ziua în amiaza mare. În rândul personalului său nu se cunoștea cauza acestei nenorociri; unii pretindeau că era ereditară, el fiind odrasla unui cuplu format dintr-un magician și un succubus. Alții considerau că motivele nu erau biologice și îl suspectau că ar fi victima unei forme de magie maligne. Nathaniel subscria la cea de-a doua variantă. Indiferent care ar fi fost